

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΟΝ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΓΙΑΝΝΗ (ΑΣΛΑΝΙΔΗ)

Αντιστράτηγος ε.α Ρουσσάκης Θεόκλητος

Αγαπημένε μας,

Πέρασαν ήδη 4 ημέρες από την εκδημία σου προς τον Κύριο, τον οποίο τόσο πολύ αγάπησες και πίστευες μέχρι την τελευταία στιγμή στην επίγεια ζωή σου, για την οποία ζωή σου νιώθω την ανάγκη να πω μερικές σκέψεις.

Δεν θα μιλήσω για την κοινή στρατιωτική μας ζωή. Ούτε θα πω για την ευλογία να σε έχω δύο φορές Διοικητή, ως νεαρός Ανθυπολοχαγός όταν παρουσιάστηκα στην πρώτη μου Μονάδα την Ε΄ Μοίρα Καταδρομών και λίγα χρόνια μετά στο Κέντρο Εκπαιδεύσεως Ειδικών Δυνάμεων όπου ήσουν Διοικητής.

Δεν θα πω για τις συμβουλές και οδηγίες που μας έδινες, που αποπνέανε αγάπη και στοργή για την Πατρίδα και τον Άνθρωπο και εμείς με πνεύμα μαθητείας «ρουφούσαμε» στην κυριολεξία την εμπειρία και την σοφία σου από τον Στρατό και τη ζωή. Ένας μεταξύ αυτών που ακούγανε τα λόγια σου ήταν και ο νυν Αρχηγός ΓΕΕΘΑ, Ανθυπολοχαγός τότε στο ΚΕΕΔ, που σου κάνει σήμερα την τιμή να σε συνοδεύσει μαζί μας στο τελευταίο σου ταξίδι.

Εγώ θα προσπαθήσω να πω δυο λόγια για τη ζωή σου έξω από τα στρατόπεδα και ό,τι βιώσαμε όλοι εμείς οι συγγενείς μαζί σου. Μιας ζωής με αγώνες σκληρούς που σε μάτωσαν στην ψυχή και στο σώμα. Από τα τρυφερά εφηβικά σου χρόνια, η ορφάνια σημάδεψε την «άγουρη» ζωή σου. Πρώτα χάνεις την αγαπημένη σου μητέρα Ουρανία και μετά από λίγα χρόνια, σε εποχές μεγάλης φτώχειας και ανέχειας χάνεις και τον πατέρα σου, τον αείμνηστο θείο μας Μιχάλη. Ήθελε, φαίνεται, ο καλός Θεός να αφήσει εσένα προστάτη στα 3 μικρότερα αδέρφια σου και στη θετή σου μητέρα και να διαχειριστείς εσύ την φροντίδα τους, παράλληλα με τα εφηβικά όνειρά σου για την προσωπική σου ζωή. Και εσύ έγινες άνδρας αμέσως, δεν λύγισες στις ευθύνες και με σοφία, εργατικότητα και αγάπη προς όλους ρίχτηκες στον σκληρό αγώνα της ζωής.

Η αγάπη σου για τον Στρατό αλλά και για τα αδέρφια σου, σου έδιναν δύναμη που με τη βοήθεια του Θεού έγινε ανίκητη από τις δυσκολίες. Επέλεξες να υπηρετήσεις τη θητεία σου και από εκεί να δώσεις εξετάσεις για να εκπληρώσεις το όνειρό σου για να μπεις στη ΣΣΕ, που ήταν και ο πρώτος σου έρωτας. Να γίνεις Αξιωματικός ήθελες και να προσφέρεις και στην Πατρίδα από τη θέση του Στρατιωτικού Ηγέτη.

Και το όνειρο το έκανες πραγματικότητα και κέρδισες την μάχη των εξετάσεων κάτω από τις δυσχερέστερες συνθήκες που μπορούσε να έχει ένας υποψήφιος.

Αλλά δεν γνώρισες ποτέ την ανεμελιά ούτε του Ευέλπιδος, ούτε του νεαρού Αξιωματικού, λόγω των μεγάλων οικογενειακών σου υποχρεώσεων και ευθυνών που αγόγγυστα ανέλαβες προς τα μικρότερα αδέρφια σου και τη θετή σου μητέρα.

Και ήλθε στη ζωή σου η αγαπημένη σου Τούλα και κάνατε μια θαυμάσια, ευλογημένη οικογένεια, γεμάτοι αγάπη και όνειρα για τους καρπούς της αγάπης σας, τους λατρεμένους μας Δημήτρη και Ράνια. Οι δυσκολίες τεράστιες την εποχή εκείνη του νεαρού αξιωματικού, στις πιο απαιτητικές Μονάδες Καταδρομών. Οι απουσίες σου πολυήμερες και συχνές και ιδιαίτερα κοπιαστικές, χωρίς τη δυνατότητα τότε επικοινωνίας με το σπίτι. Αλλά στο σπίτι ο ΑΓΓΕΛΟΣ σου, ο ΒΡΑΧΟΣ σου, η Τούλα με τα παιδιά σας και τον αδελφό σου τον Μιχάλη, μαθητή στο Γυμνάσιο. Αυτός ο Άγγελος έπρεπε να διαχειριστεί όλα τα οικογενειακά προβλήματα και ανάγκες της οικογένειας και να κρατήσει με σύνεση τις λεπτές ισορροπίες, ώστε με την επιστροφή από την απουσία σου να βρεις αγκαλιές ζεστές και πρόσωπα χαρούμενα.

Και καθώς ανέβαινες το δύσκολο μονοπάτι της ζωής, άφηνες το αποτύπωμα τού αδαμάντινου χαρακτήρος σου, του ήθους σου, της ανυπόκριτης αγάπης προς όλους οικογένεια, συγγενείς, φίλους και συναδέλφους. Κυρίως όμως άφησες ανεξίτηλη σφραγίδα της πατρικής σου αγάπης στους υφισταμένους και στρατιώτες σου, που τους είχες σαν παιδιά σου, χωρίς υπερβολή δεν τους ξεχώρισες από τον Δημήτρη και την Ράνια, η τεράστια αγκαλιά σου τους χωρούσε όλους.

Το έργο σου στον Στρατό αξεπέραστο, άφησες «την εποχή Ασλανίδη» τόσο στις Μονάδες Καταδρομών που διοίκησες, όσο και αργότερα στη ΣΜΥ, XV Μεραρχία, και τέλος στον μεγάλο σου έρωτα την Σχολή Ευελπίδων.

Αλλά και στην οικογένειά σου οι καρποί των μόχθων σου άρχισαν να φαίνονται. Ο μικρότερος αδελφός σου ο Μιχάλης μπήκε και αυτός στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων και ακολούθησε τις επιλογές σου στις Καταδρομές, ενώ και τα άλλα δυο αδέρφια σου κάνανε και αυτά τις οικογένειές τους και βγήκανε αξιοπρεπείς και πετυχημένοι στη ζωή. Όλοι όμως στα δύσκολα, σε σένα καταφεύγαμε για την σοφή συμβουλή και στήριξη. Τα υπέροχα παιδιά σου μεγαλώσανε και σε κάνανε υπερήφανο με τις επιδόσεις τους στα σχολεία και στα Πανεπιστήμια.

Ο Δημήτρης σου, μετά τις σπουδές του, επέλεξε και αυτός να υπηρετήσει στις Καταδρομές ως έφεδρος Αξιωματικός και ένα λαμπρό μέλλον ανοιγόταν μπροστά του .....και τότε,..... πάνω που άρχιζε να χαράζει λίγο φως στη ζωή σας,..... στις 13 Ιουλίου 1999, λίγο πριν απολυθεί ο Δημήτρης μας, ... κτύπησε ο κεραυνός και ....ο Δημήτρης μας φεύγει σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα και όλα μαυρίζουν πάλι στη ζωή σας. Ο πόνος και η οδύνη απερίγραπτη. Ο άνθρωπος που είχε όλους τους στρατιώτες του σαν παιδιά του χάνει το δικό του παιδί.....

«Εγώ τον ετοίμαζα για την Πατρίδα», μου έλεγες όμως «..... γεννηθήτω το θέλημά Του. Ο Θεός είναι μεγάλος» και **«πνεύματι ηγεμονικώ»** σε στηρίζει και εσένα και την αγαπημένη σου οικογένεια,..... και γίνεστε όλοι μια αγκαλιά με τον Πανάγαθο, και μένετε όρθιοι και σε αυτό το τραγικό γεγονός που ράγισε ανεπανόρθωτα την καρδιά σας. Η πνευματική βοήθεια, για την αντιμετώπιση του τραγικού αυτού γεγονότος, από τον Πνευματικό σας π. Αγησιλάο ήταν καθοριστική, από τότε μέχρι και σήμερα, που σε συνοδεύει και αυτός μαζί μας σήμερα στο τελευταίο σου ταξίδι. Όμως όλοι εμείς καταλάβαμε και είδαμε τη θλίψη να εγκαθίσταται στα μάτια σας και αυτή η θλίψη έμεινε εκεί, στο γεμάτο γλύκα βλέμμα σου για πάντα.

«Αγαθοίς ανδράσιν μείζων ο κατόπιν και μετά την τελευτήν έπαινος, φθόνου ουκ επί πολύ επιζώντος» έγραψε ο Θουκυδίδης. Για σένα όμως δεν χρειαζόταν να φύγεις για να έρθει ο έπαινος, τον είχες και εν ζωή, τώρα απλώς θα γίνει μείζων.

Η αξιοπρέπεια, η εργατικότητα, ο καθαρός και απλός λόγος, η αυθεντική και ανυπόκριτη αγάπη προς το Θεό και την Πατρίδα, η φιλομάθεια, η τήρηση του μέτρου σε χαρακτηρισμούς και αξιολογήσεις, ο ρεαλισμός, η ενσυναίσθηση, η αγνότητα των λογισμών, η αγαθή προαίρεση αλλά και η ακλόνητη στάση στην τήρηση των ηθικών αξιών και η μάχη για το δίκαιο, είναι λίγα από τα χαρακτηριστικά σου γνωρίσματα, που τήρησες μέχρι την τελευταία σου στιγμή, που πολλές φορές σου κόστισαν, αλλά όμως σε καταξίωσαν ως πρότυπο οικογενειάρχη, στρατιωτικού ηγέτη και δασκάλου, σε όλους εμάς που ζήσαμε μαζί σου τις πολλές δύσκολες και λίγες όμορφες ημέρες της ζωής σου. **«Προσφέρω», «Συμμερίζομαι», «Συμπαρίσταμαι»** ήταν οι οδοδείκτες της ζωής σου.

Και μετά την αποστρατεία σου, μέχρι και τις τελευταίες ημέρες της ζωής σου, η πένα σου συνέχιζε να μας δίνει τον καθαρό πνευματικό και πατριωτικό σου λόγο, αφήνοντας έτσι ένα υπέροχο καταπίστευμα για όσους έχουν «ώτα ακουόντων».

Γιάννη μου, πεθαίνει πραγματικά εκείνος που ο κόσμος τον ξεχνά, εκείνος που κάνει αβλαβή διέλευση από αυτή τη ζωή. Εσύ δεν πρόκειται ποτέ να ξεχαστείς. Πονάμε, πονάμε πολύ, αλλά αισθανόμαστε περήφανοι για ό,τι υπήρξες. Σε πείσμα του θανάτου, θα ζεις στις σκέψεις και στις καρδιές μας. Και η μνήμη, είναι ζωή. Εσύ **Γιάννη μου μετέστης από τον φθαρτό και χωμάτινο τούτο κόσμο, προς την Αθανασία**, για την οποία προετοιμάσθηκες σε όλη την διάρκεια της επίγειας διαδρομής σου, δίνοντας ένα λαμπρό παράδειγμα βιωμένης Πίστης προς τον Θεό, Αγάπης, Υπομονής και Προσφοράς. **«Θάνατος τοις ορθώς βεβιωκόσι, μετάστασις εστιν επί τα βελτίω....»** μας λέγει ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος.

Με τον τρόπο αυτό Γιάννη μου, αφήνεις μια τελευταία και πιο βαριά ίσως παρακαταθήκη στην πολυαγαπημένη σου οικογένεια, ιδιαίτερα την λατρεμένη σου εγγονή Μαντώ, για την οποία ήσουν τόσο περήφανος, αλλά και στα αδέρφια σου και σε όλους εμάς, που τώρα **«αρχίζουμε να κατεβαίνουμε το λαγκάδι των χρόνων»** και είχαμε την ευλογία να είμαστε συγγενείς, φίλοι, συνάδελφοι.

Απέρχεσαι από τον πρόσκαιρο τούτου κόσμου Γιάννη μου, με τη συνείδηση ήσυχη ότι εκπλήρωσες, παντού όπου ετάχθης, το καθήκον σου και το χρέος σου προς την πατρίδα, την οικογένεια και την κοινωνία. Το πέρασμα σου απ' τη ζωή, ήταν ούριος άνεμος ποιότητας και λεβεντιάς, ένας αέρας που θαρρείς τώρα κόπασε.... και ησύχασε ο τόπος..... με αυτήν την ησυχία που απλώνεται συνήθως πριν την καταιγίδα....

Θρηνούμε σήμερα τον υπέροχο Άνθρωπο, Στρατηγό και Δάσκαλο, τον αληθινό φίλο, τον ακάματο και αγνό ΣΤΡΑΤΙΩΤΗ. Κλαίμε το φως που έσβησε. Τον ήλιο που χάθηκε και το κενό που δημιουργήθηκε.....Όμως δεν ξεχνούμε ότι **«ο Κύριος τα πάντα εν σοφία εποίησε.....»**

Ο καλός Θεός ας αναπαύσει την ψυχή σου Γιάννη μου και ας έχεις καλή απολογία ενώπιόν Του. Σε παρακαλούμε όλοι να δέεσαι και για μας. Όπως μας αγαπούσες όλους, ακόμη και αυτούς που κατά καιρούς ίσως σε πίκραναν σ' αυτόν τον πρόσκαιρο βίο, **να μας αγαπάς και να μας φροντίζεις κι ως μέλος της θριαμβεύουσας Εκκλησίας.** Δεν θα ξεχάσουμε ποτέ το αστραφτερό σου χαμόγελο, την λεβεντιά σου, το σπινθηροβόλο βλέμμα σου, την σβελτάδα της κίνησής σου, το περήφανο παράστημά σου και το χαμηλό και σεμνό σου βλέμμα.

Καλό ταξίδι Γιάννη μου, χαιρετισμούς να δώσεις στον Δημήτρη μας και Καλή αντάμωση στην άνω Ιερουσαλήμ, αγαπημένε μου.

Ας είναι ελαφρύ το χώμα της αττικής γης που θα σε αγκαλιάσει, Καλό Παράδεισο να έχεις και ο καλός Θεός ας παρηγορεί πρώτα το Παρεάκι σου όπως έλεγες, την αγαπημένη σου Τούλα και όλη την αγαπημένη σου οικογένεια και τα αδέρφια σου.

Καλή αντάμωση αγαπημένε μου Γιάννη.....